

EEN DOODGEWONE
ZATERDAG. TOT TWEE
TIENERS EEN
GRUWELIJKE VONDST
IN DE MAAS DOEN...

ZWARTE ZIEL

ANGELIQUE HAAK

DE CRIME COMPAGNIE

‘Kom nou, Sas. Het is echt niet koud!’ Mirjam wuifde vanuit het water, waar ze tot aan haar knieën in stond.

‘Ik heb duidelijk gezegd dat ik er niet in ga, koud of niet.’ Saskia liet de zonnebril vanuit haar haren op haar neus glijden en richtte zich weer op het wiskundeboek dat voor haar lag.

‘Ah, toe nou?’ probeerde Mirjam nog eens.

Saskia besloot haar niet te horen. Ze was hier om een beetje te bakken in de zon, no way dat ze die vervuilde Maas in ging. Vorige week nog was er een item op tv over alle chemische stoffen die ze tegenwoordig in rivieren aantreffen. Stoffen, geloosd door de industrie, waarvoor zoals de verslaggever zei ‘nog geen normen waren vastgelegd’. Nou, dan wist je het wel. Tegen de tijd dat die normen er wel waren, was je drie keer dood en begraven of had je op zijn minst de builenpest. Bovendien mocht je hier niet eens zwemmen.

‘Je moet gewoon je hoofd boven water houden!’ riep Mirjam, die van een afstand haar gedachten leek te lezen.

Saskia bleef strak naar haar boek kijken en las voor de derde keer het stuk over de sinus, cosinus en tangens. Het had er wat haar betreft net zo goed in het Russisch kunnen staan, want ze begreep er geen zak van. Ongelooflijk ook, dat ze nu in de zomervakantie op haar wiskunde aan het blokken was. Alles om die onvoldoende waar ze dit jaar bijna op was blijven zitten volgend schooljaar te verbeteren, anders kon ze die scooter die haar pa haar beloofd had wel vergeten.

Met een zucht klapte ze het boek dicht, ging op haar buik liggen en zette haar handen onder haar kin. Mirjam stond met haar rug

naar haar toe en was al tot aan haar middel in het water.

Het geluid van een krassende zeemeeuw liet haar opkijken. Als je niet beter wist, zou je met je ogen dicht bijna kunnen denken dat dit een echt strand was, en niet een lullig strookje zand aan de Maas met uitzicht op een voormalige scheepswerf, gebouwen en hijskranen. Die eeuwige hijskranen die zo typerend waren voor de altijd bouwende Rotterdammers. Ze draaide haar hoofd wat naar links en zag het dak van de Kuip boven de gebouwen aan de overkant uitsteken. Nee, het straalde hier niet bepaald glamour uit, maar het voldeed. Zeker op een dag als vandaag, wanneer er verder helemaal niemand was, was het een prima plekje om te zonnen.

Mirjam deinde mee op de golven die door een voorbijvarend vrachtschip werden veroorzaakt en verdween even onder water. Tot zover 'je moet gewoon je hoofd boven water houden' dus. Gadverdamme! Weer bovengekomen zwaaide Mirjam naar haar en Saskia kwam wat overeind.

'Er ligt hier iets!' riep Mirjam hijgend van het watertrappelen.

'Gefeliciteerd!'

'Nee, echt. Ik ben serieus. Iets groots.'

Saskia stond op van haar handdoek en liep naar de waterlijn. Ze zette haar handen in haar zij en bleef staan. 'Al ligt er een kist met goud, ik ga er niet in!'

'Echt Sas, doe nou effe niet zo flauw. Er ligt hier iets en ik wil weten wat het is.'

'Veel succes.' Saskia stak twee duimen in de lucht. Ze keek toe hoe haar vriendin haar neus dichtkneep en vervolgens opnieuw kopje-onder ging. Saskia schudde haar hoofd.

Mirjam veegde haar haren uit haar gezicht toen ze bovenkwam. 'Het lijkt op een koffer, maar hij zit muurvast!'

'Mirjam, alsjeblieft. Het is vast een oude wasmachine of zo, er wordt hier van alles gedumpt.' Haar vriendin verdween alweer voor een tweede poging.

'Het is écht een koffer, zo'n reistrolley,' riep ze nadat ze weer was

bovengekomen. *‘Vast van een schip gevallen. Wie weet wat erin zit. Help me nou, please? Ik maak een week lang je wiskundehuiswerk.’*

Saskia schudde haar hoofd. ‘Het is vakantie, muts.’

‘Na de vakantie dan. Twee weken?’

Saskia tuurde voor zich uit zonder iets te zeggen.

‘Drie dan, mijn laatste bod!’

Saskia dacht aan de mooie roze retroscooter uit de brochure die al maanden op haar bureau lag. ‘Trut!’ riep ze en ze liep het water in.

‘Als jij aan het bovenste handvat trekt, duw ik aan de onderkant,’ instrueerde Mirjam even later en ze wees naar beneden. ‘Hier ligt ie.’

Saskia keek naar de grauwe Maas die haar lichaam omsloot en gruwelde bij het idee dat ze onder water zou moeten.

‘Drie, twee, een!’ telde Mirjam en samen verdwenen ze. Saskia hield haar ogen stijf dichtgeknepen en vond op de tast het handvat. Ze plaatste haar voeten op de blubberige bodem en trok zo hard ze kon. Meteen voelde ze beweging in het voorwerp komen. De druk op haar oren was benauwend en ze zette zich af naar boven.

‘We hadden hem bijna,’ zei een hijgende Mirjam. ‘Als we nu allebei aan de bovenkant trekken, komt hij los. Nog één keer.’ Mirjam kneep haar neus alweer dicht.

‘Wacht, laat me even bijkomen,’ protesteerde Saskia.

‘Drie weken geen wiskundehuiswerk, drie hele weken...’

‘Ja, ja, oké.’ Saskia kneep nu ook haar neus dicht en telde af. Bij drie verdwenen ze weer onder en trokken opnieuw aan het voorwerp. Deze keer kwam het los van de bodem en schoten ze een stukje naar achteren. Met het handvat nog in hun handen geklemd, kwamen ze boven.

‘Yes!’ riep Mirjam. Watertrappelend trok ze het object uit het water, het was inderdaad een reistrolley. Een opzichtig geval met roze bloemen erop.

‘Zit vast alleen oudewijvenkleding in,’ mopperde Saskia. Half op hun rug zwommen ze terug met de koffer tussen zich in. Zodra ze

kon staan, liet Saskia het geval aan Mirjam over.

‘Of een diamant van een oud wijf, net als in Titanic, wat denk je daarvan?’ Mirjam sleepte de koffer het laatste stukje het strand op.

‘Jij denkt serieus dat er hier in de Maas een kostbare diamant ligt, speciaal op jou te wachten om gevonden te worden? Only in the movies.’ Saskia schudde haar hoofd toen ze doorhad dat Mirjam totaal niet naar haar luisterde. Ze liep naar haar handdoek om zich af te drogen. Haar huid jeukte nu al. Ze draaide zich om en zag Mirjam op haar knieën bij de koffer zitten, waar ze geconcentreerd aan de ritssluiting morrelde.

Als een dubbele schelp klapte Mirjam even later de bovenkant weg. Saskia zag vanaf haar positie slechts blubberig water met groene slierten erin. Tot zover de diamant.

Mirjam hield de koffer een beetje schuin, kiepte er wat water uit en stoof ineens achteruit alsof een zee-egel haar gestoken had. ‘Fuck!’ Ze plofte op haar kont in het zand.

Saskia schoot in de lach, maar viel stil toen haar vriendin verstijfd naar de koffer bleef kijken. ‘Wat? Wat is er?’

Mirjam antwoordde niet, zat als een zombie voor zich uit te starren en ondanks de hitte kwamen de haartjes op Saskia’s armen overeind. Ze liet haar handdoek in het zand vallen en haastte zich naar haar vriendin.

‘Mir?’

Mirjam beet op haar lip en Saskia zag dat ze over haar hele lichaam trilde. Ze nam nog een paar passen en boog zich nu zelf over de koffer. Ze tilde de dichtgevallen klep op en keek recht in de glazige ogen, die haar vanuit een aangevreten gezicht aanstaarden.

Zaterdag

Gekriebel op haar wang haalde haar uit haar slaap. Automatisch bracht Jennifer haar hand naar haar gezicht. In plaats van de verwachte staart van haar kat, vond ze Ricardo's vingers en opende ze haar ogen.

'Goedemorgen.' Zijn begroeting werd vergezeld door een brede glimlach.

Jennifer kreunde en draaide zich op haar zij. 'Kon je me niet wat langer laten slapen?' Ze liet toe dat Ricardo zijn hand verplaatste van haar wang naar haar hals en daarna nog wat lager.

'Ik wilde niet nog langer hoeven toekijken hoe je daar zo mooi ligt te zijn. Ik wil ervan genieten.' Hij liet zich tegen haar aan rollen, begroef zijn gezicht in haar nek en begon haar te zoenen.

'Slijmbal!' Jennifer rolde om waarna ze in haar ogen wreef. 'Heb je enig idee hoeveel slaap ik het laatste jaar gemist heb? Nysa is niet voor niets uit logeren. Kan ik eindelijk een keer uitslapen en dan...?' Ze stopte met praten omdat hij haar op een elleboog leunend geamuseerd aan lag te kijken.

'Wat?'

'Kijk eerst eens op de wekker voordat je verder ratelt.'

Jennifer draaide haar hoofd opzij en kreunde opnieuw.

'Valt best mee, hè? Tien voor twaalf.' Hij streek een pluk van haar haar opzij. 'Ik was even bang dat je de hele dag slapend ging doorbrengen en dat zou zonde zijn. Zo vaak gebeurt het niet, dat we een dag met zijn tweetjes hebben.'

'O nee?' vroeg ze. 'Ik denk dat wij vaker samen zijn dan normale stelletjes.'

‘Je zult mij ook niet horen zeggen dat wij een normaal stelletje zijn. Wij zijn allesbehalve een normaal stelletje.’ Hij grijnsde en boog naar voren om haar opnieuw te zoenen. Ze wendde haar gezicht af.

‘Rustig aan, *mister mintyfresh*. Jij hebt duidelijk je tanden al ge-poetst, maar ik heb een smaak in mijn mond alsof er dode vleer-muizen in begraven zijn.’ Ze gooide haar benen buiten het bed en stond op.

‘Even charmant als altijd,’ grinnikte hij en hij keek toe hoe ze opstond. Hij had duidelijk geen plannen om uit bed te komen.

‘Ik heb ook echt nog een hoop te doen vandaag,’ hield ze de boot af. ‘Ik moet nog van alles regelen voor Nysa’s verjaardag volgend weekend. Taart, ballonnen, het vlees voor de barbecue moet nog besteld worden bij de slager, ik...’

‘Relax, relax. Daar heb je de hele middag nog voor. Je kunt heus nog wel even terugkomen in bed.’ Hij klopte op de lege plek naast hem. ‘Het hoeft niet lang te duren.’ Hij keek haar plagend aan. ‘Ahhh?’

‘Oké dan, *casanova*. Geef me vijf minuten.’ Ze schudde haar hoofd en haastte zich naar de badkamer. Zittend op het toilet zuchtte ze. Ricardo en zij zagen elkaar inmiddels alweer een paar maanden ook buiten hun werk bij de politie om. Het benauwde haar meer dan eens dat hij zoveel sneller leek te willen gaan dan zij. Een paar weken geleden had hij zelfs het woord ‘samenwo-nen’ laten vallen. Ze had snel over het onderwerp heen gepraat.

Ze besepte dat de meeste vrouwen geen twee keer na zouden hoeven denken als de jongere versie van David Beckham hen vroeg om bij hem in te trekken, maar zij was nu eenmaal niet zo-als de meeste vrouwen. Na alles wat ze had meegemaakt in haar leven was vertrouwen een heikel punt, al haar therapie ten spijt. En daarbij, ze had rekening te houden met haar dochtertje. Nysa stond te allen tijde boven aan haar prioriteitenlijst.

Ze stond op, spoelde door en waste haar handen bij de wasbak. Haar vochtige handen haalde ze een paar keer door haar bruine

haar dat alle kanten op piekte. Ze pakte haar tandenborstel en keek in de spiegel. De kringen onder haar ogen, die sinds de geboorte van Nysa praktisch permanent aanwezig waren, staken fel af tegen haar bleke huid.

Soms vroeg ze zich nog steeds af wat Ricardo, die praktisch iedere vrouw kon krijgen die hij maar wilde, in haar zag. Hij had vóór haar zelfs een relatie met een fotomodel gehad. De altijd goed geklede en perfect in vorm zijnde Carmen.

Poetsend dacht ze terug aan de tijd dat ze Ricardo had leren kennen. Toen hij net bij het team kwam, vond ze hem een verwaande kwast met zijn dure schoenen en modieuze kleding. Al snel sloeg dat om en in no time kostte het haar de grootste moeite om te negeren dat ze zich vreselijk tot hem aangetrokken voelde. Hij was met Carmen, alsof hij ooit wat in haar zou zien...

Kort daarna bleek dat zijn relatie met zijn perfecte fotomodel helemaal niet zo perfect was en dat de aantrekkingskracht tussen hen van twee kanten kwam. Hij wilde haar! Des te onbegrijpelijker dat zij nu degene was die de boot steeds afhiel.

Ze spuugde in de wasbak en bekeek zichzelf verder poetsend weer in de spiegel. Ze had echt dringend wat zon nodig. En slaap, slaap nog veel meer. Ricardo had al een paar keer geopperd om samen eens een weekendje weg te gaan. Ze zou niet weten hoe. Met hun drukke banen als rechercheurs én met een kind, was het bijna onmogelijk. Daarbij, het zou vreselijk opvallen als ze allebei tegelijk verlof opnamen.

Al was het in principe niet verboden dat ze een relatie met elkaar hadden, het was ook zeker niet wenselijk. Als het naar buiten kwam zou het tot overplaatsing van een van hen kunnen leiden en dat was het Jennifer op dit moment niet waard. Ze wilde rust in haar leven en niet weer ergens anders opnieuw moeten beginnen.

Ricardo had er echter totaal geen bezwaar in gezien. 'Als het tot een overplaatsing leidt, dan is dat zo,' had hij gezegd. 'Ik ben korter bij het team dan jij, dan ga ik.' Vooralsnog had hij haar be-

loofd dat ze wat het dan ook was tussen hun voor zich hielden.

Vanuit de slaapkamer klonk Ricardo's stem. 'Kom je nog?'

'Hmmm,' murmelde ze en ze spuugde nogmaals in de wasbak.
'Ik kom zo!'

'Als je niet opschiet, kleed ik me aan, hoor.'

Jennifer spoelde haar mond en zette haar tandenborstel weg.
'En dan?' riep ze. 'Wat loop ik dan mis?'

'Veel Ricardo-liefde.'

Jennifer schudde haar hoofd waarna ze terugliep naar de slaapkamer. 'Kom op dan met die Ricardo-liefde!' Ze liet zich op bed vallen en klemde haar benen rond de zijne. Hij had geen verdere aansporing nodig en trok haar meteen dicht tegen zich aan, zijn lippen op die van haar. Plotseling waren alle bezwaren die zojuist nog door haar hoofd gegaan waren verdwenen, tot het geluid van haar telefoon hun kortstondige moment van hartstocht onderbrak.

Jennifer rolde zich om en pakte haar mobiel van het nachtkastje.

'Martin,' zei ze met een blik op haar scherm en ze legde een vinger op haar lippen.

'Ben je thuis?' hoorde ze de stem van haar teamchef aan de andere kant van de lijn nadat ze opgenomen had.

'Ja, hoezo?' Er klonk geluid van klotsend water.

'Slecht nieuws.'

Surprise, surprise. Martin belde nooit met goed nieuws.

'Ik heb je nodig op de Nesserdijk, er zijn meerdere tassen met lichaamsdelen uit de Maas gevist.'

Jennifer ging naast het bed staan. 'Ik kom er zo snel mogelijk aan.'

'Mooi, dan bel ik Ricardo.'

'Goed, Martin. Ik zie je zo.' Jennifer wilde ophangen toen ze haar chef zijn keel nog hoorde schrapen.

'Jennifer...'

'Wat is er?'